

1762.

19. G. Grassus, Michael: De reservationis Imperatoris.
= 2 Bupfl.

29. G. Grassus, Michael: De propositio parte prohibito.
2 Bupfl. 1702. 1768.

39. G. Grassus, Michael: De provisione sub quatuor
= ne honore et estimatione, fance et fidei
= 3 Bupfl. 1702. 1768.

4. Harpprechtus, Ferdinandus Christophorus: De testamen-
tis correspondis.

5. Scheinmann, David: De verbis honoris vulgo
Ehren. Worte.

6. 1703.

1. Grassus, Michael: Debita in materia juris pro.

In Toruni.

2. Grassus, Michael: Collatio juris civilis Romani
cum receptis imperii Rom. Germ.

1703.

3. Harpprechtus, Ferdinandus Christophorus: De compensa-
tione debitorum publicorum. Von Abrechnung Staats-
und Stadt-Schulden.
4. Harpprechtus, Ferdinandus Christophorus: De appel-
latione a iurjurando.
5. Harpprechtus, Ferdinandus Christophorus: De pacto
facto majorum usurarum remissorio, ex
solatione minorum praesumpto.
6. Schneiderus, Gabriel: De fructibus feudi . . .
2 Bunde.
7. Schneiderus, Gabriel: De domibus Romanis -
Germaniae imperii 2 Bunde.
8. Schneiderus, Gabriel: De renunciatione appellatio-
nis.
9. Schneiderus, Gabriel: De divinisamentis et
reversibus feudi . . .

1703.

10. Schwederus, Gabriel : De jure liberorum in scio
vel non consentiente patre legitima torum.

17. Hering, ...
 18. Hering, ...
 19. Hering, ...
 20. Hering, ...
 21. Hering, ...
 22. Hering, ...
 23. Hering, ...
 24. Hering, ...
 25. Hering, ...
 26. Hering, ...
 27. Hering, ...
 28. Hering, ...
 29. Hering, ...
 30. Hering, ...

Appl. M. 29
B. C. D.
DECAS POSITIONUM JURIS PUBLICI
Ex Materia 1702, 15

De
RESERVATIS IMPERATORIS,

Indultu Inclytæ Facultatis Juridicæ,

PRÆSIDE

Ejusdem h. t. DECANO SPECTABILI,

DN. MICHAELE GRASSO,

J. U. D. Cod. Novell. & Criminal. Sanct. P. P. O.
famigeratissimo, 2

Patrono ac Præceptore suo ætatem devenerando,
Academici Exercitii gratia,

H. L. Q. C. 1702

D. 18. Novembr.

Ad publicè disputandum propositarum

à
GEORGIO ADOLPHO CAROCIO,
Gryphisw. Pomer.

A. M. DCC. II.

Tübingæ, Literis Joh. Conr. Pitelii.

*ILLUSTRISSIMIS COMITIBUS
ac DOMINIS,*

**DN. GUSTAVO DE BONDE,
DN. NICOLAO DE BONDE,**
Comitibus in Biörnö,

Liberis Baronibus & Dynastis in Hesleby,
Lindeholm & Toftaholm,

Dominis suis valdè gratiosis,

Exiguam hanc Chartam

infima mente manuq;

offerz

RESPONDENS AUTOR.

Posit. I.

Jura Sacratissimi Imperatoris, quatenus ut imperans & Imperii caput consideratur, pro hodierna illius forma in *reservata*, quæ sc. sibi soli reservavit, & *communicata*, in quorum societatem Germaniæ status assumpsit, aptè ac commode satis dividuntur. Præterquam enim quod ille, qui quædam sibi jura reservat, statim ac semper à reliquis se abdicasse censendus non sit, adeoque Cæsaris potestas ex solis reservatis æstimari haud debeat: tot sanè testimoniis probari potest, antiquioribus temporibus summam rerum penes Reges Germaniæ eosdemque simul Imperatores fuisse, nec illam Imperii communionem, prout hodie existit, omniumque in oculos manifestò satis incurrit, obtinuisse; etsi Cæsarum potestas pro singulari ac solenni in Germania libertatis studio semper non parum fuerit restricta atq; limitata. add. Dn. Rechenberg. *disp. de Mutat. formæ statusq; S. Imp. Rom. Germ. §. 14. 15. 16. 24. & passim per tot.* Unde etiam contra illos, qui cum Monzambano feuda Principum oblata volunt, rectè asseritur, Cæsarem in consortium Majestatis ordines accepisse, vel admisisse, non vero ab his acceptum esse, ceu quos deficiente in Germania stirpe Carolingica in plenam libertatem evasisse vel evadere potuisse nondum credimus. Sed de his alibi & forte coram pluribus.

II.

Per reservata autem Imperatoris, quorum aliàs varia est acceptio, vid. Coccej. in *Jurispr. P. c. 24. §. 2.* in strictiori & pressiori significato videntur tantum intelligenda ea jura, quæ ille solus sine consensu omnium statuum exercet, ita tamen ut indistinctè & in univèrsum omnia, prout vulgo quidem recensentur, pro juribus majestatis haberi nequeant. Alia enim Cæsari competunt vi *summi imperii*, alia jure *dominii* directi, quod in feudis Imperii immediatis habet, uti dicitur in *Th. sequ.* alia denique ex *singulari*, quæ præ ceteris orbis terrarum potestatibus eminet *authoritate*, de qua vid. Miltz. in *repræs. Majest. P. 1. c. 1. §. 11. & seqq.* Dn. Thomaf. ad Monzamb. p. 64. 65. 66. Ad posterioris generis reservata potissimum pertinere videtur *jus creandi vel declarandi reges*, non quidem in totum, sed quatenus creandi extraneis sunt principes, quippe qui Imperatoris Majestati, qua in suis rebus.

optimò maximò jure gaudent, planè non sunt obnoxii; Secus ac fuit nonnullorum antiquiorum Jct. error meritò notatus à Viro inclyto Excellent. Dn. Schwedero, Patrono ac Præceptore nostro clementissimo, in *Introd. ad Jus P. P. S. s. 1, cap. 4. §. 9.* Ziegl. *de I. M. l. 1. cap. 3. §. 14. seqq.* Unde hoc in casu jus creandi reges Imperatori competens non aliunde, quam ex illius, de qua diximus dignitatis prærogativa deducendum erit, præsertim cum aliàs æquitati naturali omnino consentaneum videatur, quod quivis liber populus pro suo arbitrio regem facere, *arg. l. 1. π. de Constit. Princip.* vel etiam is, qui cum summa potestate sed inferiori titulo populo præest, regium axioma prævio civium suorum consensu assumere licitè possit. Coccej. in *Hist. Portug. S. 2. art. 1. quest. 1. p. 37.* add. Brunnemann. in *Jurispr. Publ. Ex. 5. §. 8.* Pontificis autem consensum hîc plane non esse necessarium, in nupero programme accurate satis demonstravit vir omnigena eruditione cumulatissimus Dn. Hochstetter, Patronus ac Præceptor noster valdè honorandus.

III.

De *jure renovandi investituram statuum Imperij*, quod indubiè pertinet ad reservata Imperatoris, vid. Excell. Dn. Schweder. *l. c. c. 9. §. 5.* an sit majestaticum non incongruè quæritur? Et quamquam Dd. communiter affirmativè respondeant; ita ut illud referant partim ad jus ferendarum legum Bœcl. in *Notit. Imp. L. 4. c. 1. n. 8.* partim ad jus constituendorum magistratuum Befold. in *Dissert. de Regal. c. 6.*; Si tamen rem nonnihil penitius considerare velimus; facile apparebit, Cæsaris reservatum circa renovationem investituræ statuum Imper. non tam esse regale, quam jus domino feudi directo quâ tali competens, prout etiam rectè jam observavit Thomas. ad Monzamb. *c. 5. §. 27. p. 303. lit. Z. in fin.* Idem dicendum videtur de *jure cognoscendi in controversiis feudorum Imperij regalium.* Ratio utriusq; consistit in eo, quod quivis dominus directus hoc jus habeat, quòd contingente mutatione renovatio investituræ peti ac fieri debeat. *2. F. 24. pr.* nec non ut jurisdictionem in Vasallum quâ talem quoad causas feudales exercere possit. *2. F. 55. in fin.* licet imperio vel plane, vel etiam in Vasallum suum sit destitutus. Neq; enim Vasallus quâ talis statim est subditus domini sui directi. Excell. Dn. Schwed. *l. c. sect. 2. c. 11. §. 7.* Dn. Stryk. in *Exam. I. F. c. 13. quest. 15.* Quæ tamen omnia ita accipi nolumus, ac si Status Imperii pro nudis ac meris haberemus Vasallis, quiq; nulla ex parte subditi aut parentes dici possent. Quemadmodum enim verum hætenus esse potest, quod

quod nuda dependentia feudalis non faciat subditum, nec impediatur quò minus Vasallus princeps summum habeat imperium, arg. l. 7. §. 1. *π. de Captiv. & postl. revers.* Grot. *de I. B. & P. L. 1. c. 3. §. 23.* ita contra negandum minimè est, status non esse simplices Vasallos, nec adeò illorum superioritatem territorialem potestatem summam, (*non obsl. §. 62. Instr. P. C. G.*) sed summam vel proximam, vel æmulam; id quod satis intelligitur ex eo, quòd actus superioritatis maximè jurisdictionales, quatenus scilicet legibus fundamentalibus contrariantur, aut non bene conveniunt, in iudiciis Imperii corrigi reformari ac irritari possunt, cuius aliàs contrarium verus ac perpetuus summi imperii character est. Grot. *l. c. §. 7.* Nec ad rem pertinet, quòd non pauci status privilegio de non appellando sint instructi. Hujus enim concessio, præterquam quòd querelam nullitatis & protractæ vel denegatæ iustitiæ haud excludat, Exc. Dn. Schwed. *l. c. sect. 1. c. 11. §. 1. in fin. & novissimè B. D. Textor. in l. P. stat. Imper. t. 5. n. 49. seqq. & n. 62. seqq.* conf. omninò Ill. Kulpif. ad Monzamb. *p. 2. c. 5. §. 18. p. 118. seqq.* in ipso impetrante defectum summæ potestatis & quandam arguit subjectionem, quæ admittenda etiam ex illorum mente, qui formam irregularem imperio nostro tribuunt, quoniam & hanc illam aliquid monarchici admixtum habere fatentur; teste Thomaf. *de feud. obl. c. 2. §. 26.*

IV.

Objectum reservatorum in genere constituunt vel negotia totius Imperii, vel status ipsi, vel deniq; statuum territoria illorumq; subditi; Cf. Tit. *in Specim. Jur. P. L. 4. c. 5. §. 24.* quatenus scilicet Principes ac cæteri status volunt, nec iuste prohibent, quòd minùs illorum subditi privilegiis imperialibus fruantur. Hic enim generaliter observandum est, Cæsarem suis reservatis in statuum territoriis in eorundem præjudicium non uti; id quòd jam dudum monitum à Dn. Schwed. *l. c. sect. 2. c. 10. §. 8. in fin.* Proinde nulli dubitamus, quin adhuc hodiè *jus fame restituerende, legitimandi, literas moratorias largiendi, veniam etatis concedendi & c.* etiam ratione mediatorum, positis terminis habilibus & in sensu positivo non exclusivo, reservatis Imper. rectè & utiliter quoq; annumeretur, quicquid in contrarium disserant Neoterici. Nec aliud dicendum videtur de *jure relaxandi* juramentum, vel etiam promissionem per formulam interpositæ fidei maximè insignioris bey Fürstl. Gräffl. Ehren / factam, ubi scilicet *relaxatio hujus, utut non ex necessitate, petitur non quidem ad evitandum perjurii periculum, at tamen ad perfidiæ notam declinandam*, vid. Magnif. Dn. Præses Patronus ac studiorum nostrorum Promotor

tor

tor observandissime colendus in novissima Dissert. Inaugur. de promission. sub amiss. honor. c. 3. thes. 4. Illud enim jus in thesi pro jure non solum reservato sed etiam Majestatico ac ordinariam jurisdictionem transcendentem haberi omnino debet. Neutri obstat, quod Camera quoque competat facultas relaxandi juramentum, non priori, quia hoc jus Camera ab Imp. specialiter est concessum, de quo testantur Gail. 1. Observ. 25. Schütz. de Stat. Rei rom. vol. 2. D. 8. th. 16. lit. C. Alias enim verum est, quod iudicium camerale reservata Imp. exercere nequeat. Dn. Schwed. l. c. sect. i. cap. 13. §. 11. pr. Nec posteriori. Quamquam enim Camera nullis gaudeat regalibus, fallit tamen hæc regula in negotiis & causis ad justitiæ administrationem spectantibus. vid. Excell. Dn. Schwed. l. c. c. 16. §. 9. in fin. Si autem in hypothesis quaeratur, an Carolus V. hoc jure reservato rectè usus fuerit ap. Thuan. L. 6. p. 198. ? ad singularis facti circumstantias erit respiciendum. vid. Boecl. in Noit. Imper. L. 4. c. 1. p. 103. Vitruv. in Instit. 7. P. L. 3. r. 2. §. 28. ibiq; Pfeffinger. in not.

V.

Quamquam jus ferendarum legum sit comitiale omniumque statuum consensum desideret, Instr. P. C. S. art. 8. vj. gaudeant: jus tamen promulgandi Edictum quoddam universale perque totum imperium valituum reservatis Imper. rectè annumeratur per §. 100. & 102. Instr. P. C. G. it. Kayserl. Executions-Edict. ibi. und als wir zu solchem End von obhabenden. Cujus rei ratio facile patet ex eo, quod in genere ad Caesarem pertineat cura providendi, ne Imperium detrimenti quid capiat, maxime in casibus incidentibus nec moram patientibus, ex quo etiam capite Imperator aliquando rectè bellum movet. Cap. Leop. art. 13. Atqui, cum Edicta sint illæ legum species, quæ ad observantiam in talibus negotiis incidentibus emanare solent, rectè quoque solius Imperatoris potestati fuit relictum, ut illa sine statuum consensu cum effectu condere ac promulgare possit; id quod exemplo mandatorum avocatorum pluribus probat Textor. in 7. P. Caesar. r. 12. n. 180. seqq.

VI.

Jus belli nomine imperii suscipiendi ac gerendi ad jura communicata pertinere regulariter verum est. Quo tamen non obstantè jus decernendi repressalias universales contra externos reges vel Resp. non improbabiler ad reservata refertur cum Gail. de pignor. c. 1. n. 5. Reink. de R. S. & E. l. 5. c. 6. n. 227. Rationem assertionis nostræ afferimus hanc, quod in dubio, an hoc vel illud jus summi imperii communicatum cenferi debeat, non nisi stricta interpretatio locum habere possit, bene

ne ita observante Ill. Obrecht. in *Diatr. de Vexill. Imper. c. 4. p. 21.* Illa verò utiq; suadet, ne quod de jure belli proprie talis in legibus imperii fuit dispositum, extendatur ad jus repressaliarum, quæ etsi bello affimilentur; id tamen in univèrsùm & maxime ratione formæ non procedit. vid. Ziegl. de *J. M. L. i. c. 34. §. 22.*

VII.

Porro reservatis Imper. rectè quoq; accensetur *jus exteris largiendi facultatem conscribendorum militum in imperio* per *R. I. de ao. 1654. §. 186.* Excell. Dn. Schwed. *l. c. s. i. c. 26. §. 5.* add. Dn. Stryk. in *disp. de Jur. milit. Imper. c. 2. §. 8.* Neq; ulla apparet idonea ratio, cur cum nonnullis recentioribus J. P. Scriptoribus hodie aliud obtinere existimemus. Sanè, quodcumq; jus soli Imperatori fuit relictum, atq; in cujus exercitio ad totius imperii omniumq; statuum salutem ac jura respicere tenetur, id ab illo solo his invitis in actum deduci, aut ipsorum superioritatem territorialem turbare aut offendere dici nequit. Deinde quemadmodum imperialis curæ est, providere, ut, dum exteris legendorum militum facultas tribuitur, ea, quæ hac de re in legibus fundamentalibus salutariter fuere disposita, bene observentur: ita quoq; quin, quod hîc Cæsari in toto imperio licet, idem quoq; singulis statibus in suis regionibus liceat, variis ex rationibus vix erit ambigendum. Ii verò planè non sunt audiendi, qui ex illa Principum libertate, quâ ipsis exteris militare integrum est, v. Excell. Dn. Schwed. *P. S. f. 2. c. 17. §. 2.* his jus legendi milites in imperio quæsitum esse tradunt. vid. egregius & inclutus quondam Academia Patriæ J. Ct. B. D. Gerdes. in *trist. de mandatis avocatoriis. c. 6. §. 2. & 3.*

IX.

Quantum ad negotia ecclesiastica, etsi Pontifex Romanus sit in possessione vel quasi juris constituendi Episcopos Germaniæ, qua etiam pro præsentî rerum statu non ita facile exui forte poterit: nihilominus tamen ipsa Episcoporum electio in præsentia Cæsaris fieri debet; ita ut simul penes hunc, in casu discordiæ eligentium, sit jus arbitrandi & sic electionem perficiendi; idq; vigore reversaliû ipsius Calixti Heinr. V. Imp. datarum, quas vid. ap. Gold. *T. 1. constit. imper. p. 258.* confer. Dn. Schilt. *de Libert. Eccles. German. L. 4. cap. 5. §. 7. & L. 5. cap. 1. §. 2. ii. c. 5. §. 3. seqq.* Porro ad reservata Imperatoris Ecclesiastica præter jus primariarum precum (quod juxta rei veritatem utiq; est majestaticum, v. Dn. Schwed. *P. S. f. i. c. 5. §. 5.* adeoq; etiam in invitos exerceri potest, prout satis probant executoriales precum Caroli IV. apud

apud Leibnitz, in *Cod. dipl. Jur. Gent. P. 1. D. 98. p. 222.*) recte hodiernum refertur *ius confirmandi Academiæ*, v. Stryk. *de Jur. Papal. Princip. Evang. c. 6. §. 8.* nec non *ius advocatiæ Ecclesiasticæ*, quod tamen in totum & quâ universum sui ambitum pro parte imperii civilis haberi nequit. vid. *Capitul. Caroli V. art. 1.* nec eatenus, quatenus Papæ & sedis Pontificiæ defensionem respicit, Protestantibus odiosum aut damnosum videtur. DN. Slévogt. in *Dissert. de Advocat. Imper. Ecclesiast. thes. 34.* vid. tamen *artic. 1. Capitul. Leopold.*

IX.

Subiectum reservatorum ordinarium est Imperator; extraordinarium Rex Romanorum & Vicarii Imperii. Sed ille tantum in casu absentiae Imperialis; (mortuo enim Imperatore Rex Romanorum definit & ipso jure sine novo actu Cæsar esse incipit,) adeo, ut quæ jura tunc exercet, omnino sint jura Majestatis. Ita enim arbitramur, quod Rex Romanorum statim atq; electio ab ipso fuerit acceptata, revera habeat Majestatem, non nuda potentia, sed actu primo (quæ duo, in moralibus quoq; & civilibus differre planum est, vid. Illust. Kulpif. *de Legat. Stat. Imp. cap. 4. §. 8.*) etsi non habeat regulariter in actu secundo, in quem demum Cæsare absente, vel etiam aliâ impedito abire ac resolvere. Alii aliter, sed quibus præter textus copiose adductos ab Excell. DN. Schweder. *P. art. Spec. 5. 1. c. 3. §. 8.* varia opponi possunt, de quibus forte in ipso conflictu videbimus. v. omn. DN. Text. in *7. P. Cas. t. 5. n. 38. 39.*

X.

Quod de Rege Romanorum dictum, illum esse subiectum extraordinarium reservatorum Imperat. idem quoq; de *Vicariis Imper.* verum est, & quidem non solum in casu absentiae verum etiam mortis Cæsareæ, quæquam prius quàm Electorem Saxonie valde sit controversum, vid. DN. Schwed. *P. S. f. 1. c. 33. §. 6.* Sunt quoq; quædam jura expressè excepta in *A. B. c. 5. §. 1.* quæ, etsi alias sint de Reservariis Imperatoris, à Vicariis tamen exerceri nequeunt. Quod etiam pertinet renovatio investituræ feudorum Regalium, & quidem Principum tam Ecclesiasticorum, quàm secularium. Quod tamen non obtante Imperatorem tempore absentiae vicariis specialiter concedere posse facultatem conferendi feuda majora eò rectius asseritur cum Rhet. in *II. P. L. 1. t. 5. §. 9.* quod minus dubitandum, uti in genere jura Majestatis, ita quoque reservata Cæsareæ quoad exercitium dependenter in alium transferri posse, etsi, maxime si in signum suprema & universalis potestatis competant, non sint cessibilia uti nec præscriptibilia.

Tantum!

SOLI DEO GLORIA.

ULB Halle
006 380 859

3

vd 18

Inpl. M.

29

B. C. D.

DECAS POSITIONUM JURIS PUBLICI

Ex Materia

1702, 16

De

RESERVATIS IMPERATORIS,

Indultu Inclytæ Facultatis Juridicæ,

PRÆSIDE

Ejusdem h. t. DECANO SPECTABILI,

DN. MICHAELE GRASSO,

J. U. D. Cod. Novell. & Criminal. Sanct. P. P. O.
famigeratissimo,

2

Patrono ac Præceptore suo ætatem devenerando,
Academici Exercitii gratia,

H. L. Q. C.

1702

D. 18. Novembr.

Ad publicè disputandum propositarum

à

GEORGIO ADOLPHO CAROCIO,
Gryphisw. Pomer.

A. M. DCC. II.

Tübingæ, Literis Joh. Conr. Pitelii.

